

## ناصر ... مفهوم بی‌ریای رفاقت

عباس محمدی

همه‌ی کسانی که ناصر خوشه‌چین را دیده‌اند، بر یک صفت برجسته‌ی او انگشت می‌گذارند: مردم‌داری. او عاشق رفاقت بود، و از همین رو اقشار گوناگون جامعه با او نشست و برخاست داشتند و دارندگان سلیقه‌های متفاوت، گرد او می‌آمدند و خمیره‌ی خوش‌مشرابی ناصر، آنان را باهم نگه می‌داشت. کسی کج خلقی او را به یاد ندارد، و هرکس که سری به او زده باشد از صفایش بهره برده است.

نخستین برنامه‌ی چندروزه‌ای که با او داشتم، صعود دماوند از دره‌ی یخار و دیواره‌ی یخی آن در شهریور ۱۳۶۰ بود. در آن برنامه، با من و یکی دو جوان دیگر که سابقه‌ی چندانی در کوه‌نوردی جدی نداشتیم، با همان صمیمیت و ادبی رفتار می‌کرد که با کوه‌نوردان باتجربه‌ای مانند ابراهیم بابایی و جلال فروزان. در دی‌ماه همین سال با چند نفر از دوستان عازم صعود دیواره‌ی لجور در نزدیکی اراک شدیم؛ ناصر که از برنامه‌ی ما خبردار بود، ما را در اراک با مهمان‌نوازی بسیار پذیرفت، و با ما جوانان تازه‌کار آن‌چنان دوستی نشان داد که گویی سال‌ها است همه‌مان را می‌شناسد. در مردادماه سال بعد (۱۳۶۱) در گشایش مسیر آرش باز با او هم سفر شدیم و او با همان محبت ذاتی، کار سرپرستی تیم قسمت اول دیواره را با خوش‌رویی تمام به عهده گرفت و با همه‌ی بچه‌ها با حسن سلوک رفتار کرد.

چهره‌ی خندان، خوش‌خلق، بردباری، و گشاده‌دستی‌ای که او داشت می‌تواند سرمشق کسانی باشد که قصد دارند گروه یا باشگاهی را اداره کنند و به جوان‌ترها چیز یاد دهند.

\* \* \*

ناصر خوشه‌چین در اول تیرماه ۱۳۲۷ در اراک به دنیا آمد. به گفته‌ی علی دریایی — از کوه‌نوردان پرسابقه‌ی اراک که در برنامه‌های بسیار و تا آخرین دقایق عمر ناصر، همراه او بود — آنان غالباً با چند نفر دیگر از بچه‌های محل به قله‌ی کوه سرخه در اراک که بر فراز آن کلبه‌ی کوچکی به نام «کلبه‌ی قدیر» قرار داشت می‌رفتند، و این کار سرآغاز فعالیت‌های کوه‌نوردی آن جمع بود. با جدی‌تر شدن کارهای کوه‌نوردی، ناصر به همراه مصطفی توجه و علی امینی در سال ۱۳۴۸ هیات کوه‌نوردی شهرستان اراک را فعال کرد و اتاقی را در دفتر کار خود به هیات اختصاص داد. قابل ذکر است که تشکیلاتی به نام هیات کوه‌نوردی اراک، نخستین بار در سال ۱۳۳۳ به همت عباس امینی حاجی‌باشی شکل گرفت، اما با رفتن او به تهران، آن هیات عملاً از فعالیت افتاد تا آن که با بازگشت وی به اراک، مجدداً آن هیات فعالیت‌هایی را از سر گرفت. به هر صورت، فعالیت واقعی و محسوس هیات اراک به ویژه در کارهای فنی، از سال ۱۳۴۸ و با پشتکار ناصر خوشه‌چین شکل می‌گیرد.

علی دریایی می‌گوید که در ابتدا، ما برای صعود دیواره‌ها از طناب‌های نخی و سنگین چاه‌کن‌ها استفاده می‌کردیم؛ همکاری ناصر با کانون کوه‌نوردان تهران و گروه کوه‌نوردان آرش در اوایل سال‌های پنجاه، سبب